

[Birgith Mogensen]

funktion. Denne subjektive orienteringsfacon må høre op. Vi ønsker saglige, konkrete og objektive oplysninger om dette hidtil alt for følelsesladede energistof, som hedder kernekraft.

Til slut: selv om statsministeren m.fl. med hensyn til a-kraft har fået kolde fødder, er der jo ingen grund til, at vi alle skal have det om 10–12 år. CD synes, at socialdemokratiet og andre politiske partier hurtigt bør tage deres negative kernekraftsynspunkter og -holdninger op til revision. Ingen kan vel ønske, at Danmark skal fryse eller tabe i den produktionskonkurrence, som er nødvendig for at bevare det Danmark, som vi alle inderst inde ønsker os.

Waldorff (VS):

Baggrunden for forespørgslen er jo regeringens stålsatte beslutning om ikke at ville tage beslutning om atomkraft i Danmark. Man kan sådan set ikke undre sig over den konservative forespørgsel, for mest af alt har udskydelsen af a-kraftbeslutningen efterladt en grundig forvirring. Sagen er jo, at der ikke er noget som helst, som kunne begrunde, at regeringen bestemte sig til udskydelsen lige præcis nu.

Der har været henvist til to ting, affaldsproblemerne og sikkerhedsproblemerne. Men med hensyn til affaldsproblemerne holder den årsag, man har set i den mislykkede Lindeboring, som der her er henvist til, ikke rigtig. Alle og enhver ved, at Elsams boreriger efter salthorste er det rene fup. Boreprogrammet er i modstrid med både Hessner-rapporten, de tyske myndigheders krav og de amerikanske myndigheders krav til deponeringer. Dertil kommer, at Elsam betragter borerigerne som en ren formalitet. Det er en del af et politisk spil, som Elsamdirektøren, E. L. Jacobsen, siger.

Lindeboringen, der gik galt, kan altså alderhøjest være et påskud.

Med hensyn til sikkerheden omkring atomkraften er der før beslutningen kun kommet én væsentlig ting frem, nemlig det svenske statens strålebeskyttelsesinstituts rapport, som indeholder en nyvurdering af placeringsproblemerne og konsekvenserne af en kernenedsmeltning, og det er ganske rigtigt en opsigtsvækkende rapport, som virkelig kunne give anledning til, at regeringen sag-

de: sådan noget stads har vi ikke brug for i Danmark.

Der er bare det at sige til det, at det ikke er en måned siden, at miljøministeren nægtede at bruge denne rapport som baggrund for at kræve Barsebäck lukket. Regeringen tager altså heller ikke den rapport alvorligt.

Selve regeringens beslutning er også forvirrende. Den 26. januar udtalte statsministeren på socialdemokratiets hovedbestyrelsesmøde – ifølge Aktuelt dagen efter:

»Der er ingen udsigt til en hurtig afklaring af sikkerhedsproblemerne... Vi må derfor arbejde med andre energiformer. Med overgang fra olie til kul, med naturgassen, statslig olierørledning og udbygning af de alternative energiformer sol, vind, jordvarme m.m. Det må være det første og vigtigste i dansk energipolitik i øjeblikket...«

Og den var energiministeren helt med på, da han udtalte til Danmarks Radio, at man nok ikke kunne forvente at se nogen reaktor i drift i Danmark i dette århundrede.

Det, man fornuftigvis havde indset, var, at de eksisterende reaktorer selvfølgelig ikke kan garantere nogen som helst form for sikkerhed, og dermed var det altså også en meget betydelig udskydelse af a-kraften, som man var gået ind for dér. Det var en glædens dag, da der var sådan en klarhed omkring regeringens beslutning.

Men så startede tilbagetoget. De borgerlige fløj naturligvis i flint og indkaldte til samråd osv. I regeringen var der modstand fra industriministeren og landbrugsministeren, i den socialdemokratiske gruppe var der også ballade, og hr. Knud Damgaard kom i fjernsynet og så mopset ud, og formand Heinesen sagde, at sådan nogle torsdagsmøder i socialdemokratiets gruppe var overhovedet ikke beslutningsdygtige.

Resultatet blev så efter et par dage, at både statsministeren og energiministeren bedyrede, ind imellem at de fløj luften tynd mellem Danmark og Norge, at regeringens energipolitik og regeringens holdning til atomkraft var uændret. Skam få den, der sagde andet. Regeringens politik var uændret, sagde man, og da den ikke rigtig gik hjem, sagde man, at i virkeligheden var der blot tale om en kortere udsættelse, men hvor mange år, hvor lang tid, var der ikke rigtig nogen der blev klar over. Der var faktisk total forvirring.